

V SEBI SAMEM Spiralo sem v sebi samem izkopal,
 ko sem grebel v človeka, da bi izgrebel angela
 v galerijah, koder nisem še stopal;
 spreminjam se, atom za atomom, počasi
 v drug pojav, bolj nedoumljiv, dragocen,
 kot je v katedrali vitraža s čudežnimi okrasi,
 čeprav zaprta v svinčen okvir,
 ji sonce, ki ga čuti, daje nov pomen
 in luč jo spreminja, ji daje barvo, živi zven,
 da je bolj prozorna od jajca, če miruje,
 pa se v gibanju vendar razpre,
 kot se odpre padalo-drevo v pomlad.

DA GREŠ Da greš ob potoku navzgor
 proti skriteму izviru pesmi
 po stopinjah prividov duha.

Da prideš tja, kjer zlate ribe rek
 odlagajo iz globine trebušov
 težko zrno moškega mleka.

Jata urnih kril
 odhaja proti carstvu deviškosti vode.

Vasile Sav

DAROVANJE Oltarji;
 po marmornih ploščah
 med venci, sadeži in dimom
 brizga kri.

Ovenčano s trnjem,
 se moje srce
 razcveta v tvojem srcu.

HIMNA NOČI
(II)

Stegujem roke v temo
in je svetloba,
ki obroblja bitje.
Moje oko je polno dehtenja
tvojega približevanja
in kjerkoli bi bila, pomirjujoča noč,
skrijem te vase,
purpurna rana in mrmranje valov.
Brezkončna je samo pesem
in spanje na njivi divjega maka,
ko v odsevu rose znova najdem
barve somraka bolj čiste,
kot je kri slavčkov.
Svetlobo, ki je ugasnila onkraj obzorja,
nosim v pogledu
kot bližajočo se ljubezen.
Ti, noč, si edini resnični
pogled vase
in notranje oko, obrnjeno
k obzorjem srca,
globoko prebodeno s sabljami,
kot samo astralni žarki
gradijo svet,
kjer v neznanih vrelcih že zaspijo
čudovite metamorfoze spomina.

POHVALA XI

Na strunah lire so pobeledi prsti pevca spominjali na tvoje
minevanje; zlat pesek v ugaslih očeh.
Bila si bolj brezkončna kakor daljave in v megli čustev si ostala
čista stvaritev.
Drevesa so pripovedovala o tebi s trepetom listov, ptice so te
primerjale z zrakom, delfinu si bila morje . . .
Onkraj meja zaznavanja si bila pogled, ki vidi sebe in v nemirnih
nočeh si bivala v snegu, ki je padel na krila metuljev.
Nobena misel te ni vznemirjala, smrt ladij te ni navdala s strahom,
nisi se žalostila, če ni bilo pravil igre.
Ko so se češnjevi cvetovi odprli, napovedujoč motni jutranji svit,
si se umaknila v samotnost.

Prev. K. Špurova